

FRIDAY I'M IN LOVE

BORJA DUÑO

@BORJADA

Tracey Thorn i el pop dels suburbis

La cantant d'Everything but the Girl publica 'Otro planeta', un llibre sobre la seva adolescència a l'extraradi de Londres i l'avorriment com a motor de la creativitat

Corria l'any 1988 i, a Oxford Street, Tracey Thorn cantava sobre els seus orígens. "On vaig créixer no hi havia fàbriques, hi havia una escola i botigues i alguns camps i arbres, i van aparèixer cases alineades, on vaig néixer i vaig viure durant divuit anys". El lloc era Brookmans Park, a Hertfordshire, una urbanització a pocs quilòmetres de Londres que oferia ben poc a una adolescent inquieta com la que acabaria sent la cantant d'Everything but the Girl. Molts anys després, Thorn fa memòria d'aquell entorn gris i avorrit a *Otro planeta. Memorias de una adolescente en el extraradio*, que publica en castellà Alpha Decay.

No és el primer llibre de la cantant, que el 2013 ja va escriure *Bedsit disco queen*, sobre com es va convertir en una estrella del pop, i el 2015 *Naked at the Albert Hall*, una història sobre els cantants i el fet de cantar. Aquí, però, la de Brookmans Park s'atura just abans de dedicar-se a la música. Del que tracta *Otro planeta* és del material amb què s'ha convertit en qui és. Perquè la identitat és també la resposta al lloc on creixem i l'acceptació o el rebuig a les expectatives dipositades en nosaltres. I t'hi rebel·les si sents que et talla les ales, que no et deixa existir a la teva manera.

Imaginem uns pares que han patit la guerra. Ell com a pilot de la RAF, que malgrat que no va entrar mai en combat sabia que en qualsevol moment podia morir. Ella, veient caure bombes des del llit. Des-

Tracey Thorn en una imatge promocional. EDWARD BISHOP / ALPHA DECAY

prés, la reconstrucció i una promesa de seguretat. La vida als suburbis proporcionava aquesta tranquil·litat anhelada, lluny d'on havien caigut les bombes, en un entorn pensat per a famílies treballadores que accedint a una propietat ascendien socialment a la vegada que abandonaven tot potencial revolucionari. El capitalisme s'assentava amb comoditat en els barris residencials. Els que tenien menys, una casa adossada; els que guanyaven una mica més, una casa envoltada de jardí. I de mica en mica, el no res s'anava apoderant dels veïnats. Anar a Londres a treballar, tornar

Timidesa
"Els artistes que ens inspiren no animen els valents sinó els apocats"

en tren, sopar, dormir. Que res canviï, que res es mogui, que res pertorbi una tranquil·litat d'altra banda inquietant.

És per això que Thorn, en aquella cançó del 1988, cantava: "Quan en tenia 17, Londres volia dir Oxford Street". Perquè no està demostrat que a Londres la vida no pogués ser avorrida. El que anhelava la Thorn adolescent era el bullici del que diuen que és el carrer més concorregut d'Europa. Un lloc on comprar roba bonica, a la moda, on veure alguna cosa que la tragués de l'avorriment mortal. La música pop, David Bowie i el punk oferien

una via d'escapament a algú que no es conformava amb la vida que li havia estat assignada. Una fantasia, potser, però també la promesa d'una existència en color.

La primera vegada que va cantar, per timidesa, ho va fer tancada en un armari. Era *Rebel rebel*. En recordar-ho, reflexiona: "Els artistes que ens inspiren [...] no animen els valents (a qui ja els va bé), sinó els apocats". I en aquesta reflexió entenem que la música pop és molt més que unes combinacions de sons amb una melodia enganxosa i una lletra ocurrent. El pop pot ser l'única sortida per a un adolescent que se sent atrapat en els convencionalismes que l'oprimeixen. Com molts joves, Thorn s'evadía anant a discoteques, bevent i enrollant-se amb nois, però de què servia tot això si un cop passada aquesta etapa entrava a la roda i acceptava el rol social que se suposava que havia d'adoptar? Somiava en conèixer un poeta i fugir a París, perquè li semblava que d'aquesta manera les coses serien diferents, però ella mateixa s'acaba adonant d'un fet sorprenent: "L'extraradi és una font d'inspiració que t'envolta d'idees i de persones a les quals rebutjar". ¿Hauria existit la música pop sense l'avorriment? ¿Haurien sentit la necessitat, els artistes, d'inventar-se mons de fantasia si no haguessin sentit l'ofec de les convencions socials? "El punt d'inflexió gràcies al qual tot va canviar va ser la compra d'una guitarra", escriu Thorn. I una guitarra pot fer que el món sigui un lloc que valgui la pena habitar. —

DANSA

Rocío Molina i 150 ballarins colonitzaran Deltebre

L.S.
BARCELONA

La casualitat va fer que el mateix dia en què el foc calcinava paratges extraordinaris de la conca del riu Ebre es presentés a Barcelona el festival Deltebre Dansa, que tindrà lloc del 8 al 21 de juliol prop de la desembocadura del riu, a escassos 100 quilòmetres corrent avall del desastre. Esperant que la vida i la cultura puguin florir en aquestes comarques habitualment òrfenes de propostes punteres, Roberto Olivan va tornar a presentar una programació extensa i

d'alt nivell, amb 48 espectacles de dansa i circ d'avantguarda concentrats en dues setmanes i tallers formatius d'artistes com el belga Tomislav English, el veneçolà David Zambrano i la catalana Lali Ayguadé, que atrauran fins a 150 ballarins de 50 països al Parc Natural del Delta.

La bailaora i coreògrafa Rocío Molina presentarà l'experimental *Impuls*, i també hi seran la parella de dansa greco-moçambiquesa formada per Linda Kapetanea i Edivaldo Ernesto i la companyia austríaca Bodhi Project, en un treball coreografiat per Guy Nader i María Campos en què desafien constantment

la gravetat. Olivan també s'arrisca amb propostes més trencadores i arriscades, que col·loca a l'Espai B, en la que ja és la 15a edició del festival. Esclar que també hi haurà propostes més populars que mariden paisatge i arts escèniques en una ruta especial.

En circ destaquen les companyies Vaivén, de Granada, i La Contrebande, de França, amb sis acrobates que busquen el límit físic més arriscat. També *Russian bar*, una proposta de la premiada companyia canadense Barcode Circus Company, finalista del programa francès Got Talent 2016.

Deltebre Dansa ha sigut escollit com un dels 24 finalistes d'entre més de 700 candidatures per als Premis EFFE de l'Associació Europea de Festivals. És l'únic festival de l'Estat que hi aspira. —

L'última edició del festival, que té lloc en espais singulars del Delta. LACOSTA